

NEBESKÝ BRIEFING

Petr Soukup

NEBESKÝ
BRIEFING

Petr Soukup

ÚVOD

Smysl života. Dvě slova, která lidskou mysl zaměstnávají už od nepaměti. Hledáme, pídíme se, přemýšlíme o něm, a přesto často nevíme, jak s životem naložit. Možná, že smysl života dobře známe a dokonce jsme jako děti žili v souladu s ním. A možná, že bychom byli překvapeni, o co jde, kdybychom měli znovu možnost nahlédnout do zákulisí vesmírných principů, tak jak to bylo trochu nevšedně a nečekaně umožněno psychiatrovi doktoru Krásovi, který se inkognito zúčastnil podivného jednání. Nebo to nebylo inkognito?

„Pane doktore, pane doktore, vzbudte se, prosím!“

„Co se děje, sestři?“ Lékař ve službě se pomalu zvedl z gauče na sesterně, kam zavítal po večerní vizitě s prosbou o kávu a pomalu si mnul unavené oči.

„Omlouvám se, Moniko, padla na mě nějaká únava. Děje se něco?“

„Ten pacient na trojce nemůže spát, stále se budí a je neklidný.“

„Tak mu dejte něco na uklidnění, třeba...“

„To on ale odmítá, říká, že s vámi musí mluvit, dost na tom trvá.“

V hlase vlídné sestry je cítit cosi naléhavého. Doktor Milan Krása ví, že Monika patří k těm zaměstnancům psychiatrického oddělení místní nemocnice, kteří mají svou práci a hlavně pacienty rádi. Zná ji řadu let a často dá na její názor.

„Tak já tam zajdu,“ odpověděl s lehkým zívnutím a ještě jednou si protřel oči.

Pacient na trojce byl muž kolem čtyřicítky. Na oddělení byl hospitalizován asi před třemi týdny, kdy jeho stavy úzkosti, které se u něj delší dobu objevovaly, začaly gradovat a pocity panického strachu byly už nesnesitelné.

„Dobrý večer, pane Bartoši, copak se děje?“ vstoupil doktor Krása do pokoje číslo tři a snažil se, aby pacient nepoznal, že se právě probudil.

„Díky, že jste přišel, pane doktore, už kolikátou noc nemůžu spát, je to hrozný. Jsem slabej jako moucha, jíst mi nechutná, v hlavě zmatek, co vlastně se mnou je?“

„Pane Bartoši, potřebujete se uklidnit a odpočinout si. Berete léky, co jsme vám předepsali?“ podíval se lékař tázavě na pacienta. Jeho monotónní hlas, který zněl dost rutinně, měl zřejmě pacienta uklidnit.

„Ze začátku jsem je bral, ale už je nechci, nedělají mi dobře. Jsem po nich jak praštěnej lopatou, pane doktore!“

„To je ale chyba, pane Bartoši, ty léky vám pomohou, ale nesmíte je přestat brát. Pokud vám nevyhovují ty předepsané, zkusíme jiné, ale musíte je brát,“ domlouval unavený lékař pacientovi.

„Pane doktore, snažím se vám říct, že mi ty léky nedělají dobře! Kdybyste mě viděl před několika lety! Mě bylo všude plno, pro mě nebylo nic problém. Slova ‚to nejde‘ jsem neznal. Založil jsem prosperující firmu, která má miliónové zisky, postavil jsem několik domů, mám spoustu přátel, ... nevynechal jsem jedinej golfovej turnaj a jedinou společenskou událost... Najednou mám pocit, že neudělám ani krok. Řekněte mi, co se to se mnou děje!?“ nedal se pan Bartoš odbýt.

„Pane Bartoši,“ snažil se doktor Krása o nekonfliktní komunikaci, „současná medicína opravdu pokročila a její možnosti jsou dnes značné. V psychiatrii používáme léky nové generace a věřím, že pomohou i vám,“ znovu vysvětloval lékař rozrušenému pacientovi smysluplnost medikamentózní léčby.

„Nezlobte se, pane doktore, ale od třiceti beru prášky na tlak, dva roky zobu tablety na úzkost, protože to prý máme v rodině, a nakonec